

ובפשטות י"ל שכוונת הרמב"ם בזה הוא, שיש אופן של גזילה שעובר משום ג' לאוין, אבל לא שכל הגוזל עובר משום לא תתאוה ולא תחמוד.

ולהעיר משו"ע אדה"ז בהלכות גזילה וגניבה ס"ה (חלק ה-ו ע' תתעט) וזלה"ק: והתאוה מביא לידי חימוד והחימוד מביא לידי גזל והגזל מביא לידי ש"ד הא למדת שהמתאוה לשל חבירו עובר בלאו א' והקונה דבר שהתאוה . . הי"ז עובר **בשני לאוין** לכך נאמר לא תחמוד ולא תתאוה" עכ"ל.

הרי שהעתיק אדה"ז כמעט בדיוק לשון הרמב"ם אבל השמיט מש"כ הרמב"ם בסופו "ואם גזל עבר בשלשה לאוין".



נ ג ל ה

הרב זלמן מנחם מענדל פייגענסאהן
≈ תושב השכונה ≈

החילוק בין תגר נכרי ובין השולח ביד נכרי

בשו"ע אדה"ז הלכות ציצית סימן כ' סעיף ב', "הלוקח טלית מצוייצת מתגר נכרי אפ"י אינו תגר למכור טליתות אלא הוא תגר לשאר סחורות, ואומר שלקח טלית זו מישראל עם ציציותיה נאמן, דחזקה על התגר שאינו משקר . . , ואין סומכין על חזקה זו אלא כשמוכר טלית מצוייצת כהלכתה דיש עוד צד להקל משום דאין דרך נכרי לידע האיך עושין החוליות והקשרים ומסתמא לקחה עם ציציותיה מישראל, אבל אין לוקחין ציצית שאינן תלויין בטלית מנכרי אפ"י הוא תגר שמא הוא עצמו טוואן או שזרין". עכ"ל.

(*) וראה דרישה חוי"מ ס"י שע"א סק"ט.

משמע בהדיא שאין לוקחין מנכרי אלא אי"כ הציצית תלויין בטלית, אבל לא כשהציצית בנפרד מהטלית.

וממשיך בסעיף ג' וז"ל: "השולח ציצית לחברו ביד נכרי צריך שיחתמנו חותם בתוך חותם . . . לפי שיש לחוש שמא יחליף הנכרי בחוטין אחרים . . .", ע"כ.

ובסעיף ד' ממשיך וז"ל: "וכל זה כששולח חוטין שאינן שזורין או אפ"י הן שזורין אלא שאינן מופסקין לד' חוטין ארוכים . . . אבל אם הן שזורין ומופסקין לד' חוטין ארוכים אין לחוש שיחליף אותם הנכרי שבודאי אין לו חוטין אחרים כיוצא בהן לפי שאין עושין חוטין על דרך זה אלא לשם ציצית". ע"כ.

ולכאורה צ"ע מה טעם החילוק שבנכרי תגר מותר לקנות רק אם הטלית מצוייצת, ובשולח ציצית לחברו ביד נכרי, הנה אפ"י אם הם שזורין ומופסקין לד' חוטין ארוכים מותר, משום דאין לחוש?

וי"ל החילוק ביניהם, כי בתגר נכרי אין אנו יודעים אם לקח את הציצית מישראל, או לא, ולכן בנוסף על החזקה שתגר אינו משקר וכו', צריכים גם את הסימן שיהיו הציצית תלויין בטלית שזה מראה לנו שמסתמא לקחה מישראל.

משא"כ בשולח ציצית לחברו ביד נכרי, מכיון שאנו יודעים בבירור שהנכרי הזה קיבל את הציצית מיד ישראל, לכן יש לנו רק לחשוש אולי יחליף הנכרי בחוטין אחרים, אזי מספיק לנו הסימן שאם החוטין של הציצית שזורין ומופסקין לד' חוטין ארוכים ואפ"י אינם תלויין בטלית כשר!

≈ ≈ ≈

בדין לקנות מנכרי ציצית עם כל החוליות והקשרים

בסעיף ב' הנ"ל מובא וז"ל: "ואין סומכין על חזקה זו אלא כשמוכר טלית מצוייצת כהלכתה דיש עוד צד להקל משום דאין

דרך נכרי לידע האיך עושין החוליות והקשרים ומסתמא לקחה עם ציציותיה מישראל אבל אין לוקחין ציצית שאינן תלויין בטלית מנכרי אפי' הוא תגר שמא הוא עצמו טוואן או שזרין". ע"כ.

והנה יש לעיין אם מותר לקחת מנכרי ציציות שיש להם את כל החוליות והקשרים, אבל כשאינו מחובר בהטלית.

ולכאורה זיל בתר טעמא, מכיון שכל הטעם שציצית מחוברין לוקחין מהנכרי הוא, מפני דאין דרך נכרי לידע האיך עושין החוליות והקשרים, ומסתמא עשאה הישראל, וא"כ אפי' כשהציצית אינם מחוברין לטלית אבל היות שיש להם החוליות והקשרים, אזי לכאורה שיהא כשר.

≈ ≈ ≈

תפילין ש"י ותפילין ש"ר הם ב' מצוות

בהלכות תפילין סימן כה סעיף יד מובא וז"ל: "ותקנו חכמים לברך עוד ברכה אחרת על תפילין של ראש לפי שהיא חשובה והיא עיקר המצוה . . ." ע"כ.

ולכאורה צ"ל דהא כתוב לעיל בסעיף יג שתפילין של יד ושל ראש הן ב' מצוות, ואין מעכבות זו את זו, וא"כ מה שייד לומר ששל ראש היא עיקר המצוה, שמשמע מזה שתפילין של יד, ושל ראש הן מצוה אחת, ורק ששל ראש היא העיקר.

וי"ל שאין הכי נמי שהן ב' מצוות, אבל יש להם שייכות זו לזו, וכמש"כ לקמן בסעיף כב וז"ל: " . . . צריכים לתכופ ולסמוך תש"י לתש"ר בלי שום הפסק שיחה בינתיים, שנא' והיה לך לאות על ידך ולזכרון בין עיניך ולא נא' והיו לזכרון בין עיניך אלא משמע ששתיהם נחשבים להוי' ועשי' אחת . . ." ע"כ.

≈ ≈ ≈